

maatte ikke forsømme sin Ridetime — forklarede han. Jægermesteren lo ham lige op i Ansigtet og spurgte, om det var en Gyngehest, han havde lejet.

Hvorpaa Vennen trak sig tilbage med en dannet Hovedrysten.

»Hvad skal jeg gøre ved Frandsen?« sagde Jægermesteren til Jytte, da de gik ned ad Alleen. »Jeg indfører ham i de bedste Krese, og allevegne gør han sig uhjælpelig til Latter. Som nu f. Eks. idag . . . den Taabelighed med Stokken. Naar man holder af et Menneske — og jeg holder af Frandsen, han er paa en Maade min bedste Ven — saa kan man jo ikke lade være med at ærgre sig over den Slags Ting. Jeg siger det Gang efter Gang til ham paa den alvorligste Maade: Fordi du er svagt begavet, Frandsen, behøver du ikke at gøre dig til Nar! Og det har jeg dog Ret i, ikke sandt?«

»Naturligvis,« sagde Jytte, der gik i sine egne Tanker og ikke havde Anelse om, hvad det var, hun svarede paa.

Udenfor Porten i Dronningens Tværgade skiltes de.

Da Jytte kom op, var der Fremmede. En Justitsraad Hansen med Frue var kommen paa Visit. Det var jævne Folk, en Rest af deres Bekendtskaber fra Faderens Birkedommertid. Hr. Hansen, som dengang ejede en Proprietærgaard paa Samsø og var en af Øens Matadorer, havde i Faderens Ministertid og